PRIMUL PAS PE DRUMUL... U.E.F.A., SPANIA – 1972

Apa Snagovului este încreţită de un vînt nepotolit şi rece. Cîteva schifuri temerare o brăzdează cu vîslaşi protejaţi de treninguri groase. Nu e forfota şi animaţia obişnuită, frigul i-a gonit pe toţi spre căldura camerelor, doar pe terenul de fotbal două echipe şi cinci antrenori consumă pregătirile din dimineaţa aceasta, într-un joc la două porţi.

Aflasem că aici la Snagov, pe perioada vacanţei şcolare de primăvară, a fost reunită elita juniorilor cu data naşterii 1955, din care se va alcătui echipa reprezentativă ce va ataca la anul finala turneului U.E.F.A. din Spania. Formaţia actuală a luptat la Bolu pentru calificarea viitoare, dar şapte fotbalişti care au alcătuit-o trec în 1972 peste pragul junioratului. Aici la Snagov, aşadar, a şi început plămădirea schimbului de mîine, care aruncat în focul competiţiilor oficiale va reprezenta (sperăm cu mai mult succes) culorile naţionale.

Cerem amănunte, dar antrenorul coordonator **Ilie Savu** şi „statul său major" **(Petre Comăniţă, Andrei Mercea, Florin Ştirbei** şi **Traian Coman)** ne cer o păsuire de zece minute, căci meciul trebuia urmărit pînă la sfîrşit cu ochi profesional şi atenţie încordată... În sfîrşit, juniorii părăsesc terenul, mărturisind cu sudoarea care le şiruie pe timple abnegaţia şi dîrzenia dăruite în încleştarea partidei.

„Cei cinci" ne stau la dispoziţie pentru a da relaţii despre „acţiunea Snagov" şi Ilie Savu devine automat purtătorul de cuvînt firesc : **„Am convocat aici 65 de jucători, elementele considerate a fi cele mai dotate din totalul de juniori care activează în cele 41 de centre de copii şi juniori. Iniţiativa s-a născut la conferinţa cu responsabilii acestor centre ţinută între 15 şi 17 martie la Bucureşti, iar criteriul de apreciere al valorilor propuse l-am lăsat la latitudinea propriilor mentori. Am purces la o selecţie riguroasă care trebuia să cearnă cu maximă obiectivitate calităţile juniorilor în scopul prefigurării a două echipe alcătuite din cei mai buni 22. Am organizat teste tehnice şi fizice printre care şi unul Cooper miniatural de numai 10 minute şi controale medicale atente. Proba cea mai concludentă a rămas însă jocul propriu-zis aşa încît după o săptămînă, diferenţierea s-a făcut definitiv, cristalizîndu-se două echipe de forţe sensibil egale, restul de jucători rămînînd un eşalon de rezervă cu posibile emulaţii pe parcurs. Ca o concluzie generală pot afirma că generaţia de azi, cu caracteristicile ei în quintesenţă reprezentate aici la Snagov, este mai bine pregătită fizic şi în nici un caz în regres tehnic faţă de cea care a precedat-o.**

Antrenorul Andrei Mercea dă indicaţii înaintea unui antrenament

Fenomenul îmbucurător este efectul instruirii serioase şi pricepute făcute la centrele respective. Juniorii se reîntorc acasă cu fişe individuale alcătuite, în care recomandăm programe specifice de pregătire în continuare. O serie de elemente ca Ciurea (Constanţa), Năstase (Bucureşti), Matei (Cluj), Bedea (Oradea), Amarandei (Iaşi), Rădulescu (Constanţa), Din (Piteşti), Olteanu (Tr. Severin), Coşa (Arad) **oferă garanţii pentru succese viitoare, ei nu vor lipsi în nici un caz din cele două selecţionate care vor participa alături de echipele Cehoslovaciei, Turciei, Greciei, Bulgariei, U.R.S.S., Poloniei, Ungariei şi Iugoslaviei la marele turneu de la Braşov organizat în cinstea zilei de 23 August. Acest turneu va fi precedat de o pregătire comună a celor două selecţionate începută încă la jumătatea lunii iulie. Turneul de la Braşov va constitui sfîrşitul unei etape de pregătire şi începutul celei de a doua, căci la 1 septembrie, lotul restrîns la dimensiunile unei singure formaţii va fi preluat de antrenorul C. Ardeleanu care îl va conduce mai departe pe drumul final — destinaţia... turneul final U.E.F.A. 1972".**

După-amiază echipa A, care rezistase onorabil cu două zile înainte Stelei (0—2), trebuia să înfrunte lotul olimpic. Băieţii se odihneau în camerele lor, calm total la Snagov, doar patru oameni se agitau pe dreptunghiul de iarbă : Valentin Stănescu şi Drăguşin antrenau suplimentar două siluete în negru (Coman şi Constantinescu) care zburau între trei stîlpi de lemn.

Ion CUPEN

● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ●

„CÎND INTRU PE TEREN SIMT CĂ TRĂIESC"...

Telefonul a sunat prelung.

— **Dumneata faci temele alea de meditaţie ? De ce nu scrii, dom'le, şi de Tică Popescu ?**

L-am întrebat de ce i se pare un subiect atît de interesant, a tuşit, a tăcut, a tuşit din nou :

— **E cel mai bun jucător de la Pogresul, dar s-a certat cu preşedintele clubului şi nu-l lasă să joace ! Nu ştiţi, nu l-au luat nici în Liban ! Mai mare risul...**

Ştiam : fostul internaţional Dumitru Popescu — 29 de ani (la 17 martie), 11 selecţionări în echipa reprezentativă — nu-şi găsise un loc între cei 18 jucători deplasaţi de Progresul în Liban, peste iarnă, iar motivele rămînerii lui acasă — recunosc acum, în urma evenimentului — nu mi se păreau din cale-afară de clare...

★

E în faţa mea, aşa cum îl ştiu de cîţiva ani buni — zîmbitor, cu ochii de un albastru liniştit, cu o figură de liceean întîrziat.

Fumează mult şi recunoaşte — **„ăsta e singurul meu viciu"...**

Vorbeşte despre el, despre debutul fotbalistic — **„la 16 ani eram legitimat în B, la Ştiinţa"** — despre marea izbîndă U.E.F.A. — 1962, despre cei patru ani de la Steaua, despre victoriile cu Uruguay, Portugalia, Elveţia, Ungaria...

— Spune-mi, Tică, cum se face că apogeul carierei tale a survenit atît de devreme, iar la 25 de ani curba a început să coboare ? ! Explică-mi, e doar viaţa ta, eşti profesor de educaţie fizică, ştii mai bine decît mine ce înseamnă efort, ce înseamnă timpuria extenuare !

Tăcea, şi tăcerea era grea. Într-un tîrziu :

— **„Ştii, cînd m-am îmbolnăvit de hepatită, am făcut o formă grea, s-a pus problema să supraviez-tuiesc, nu să joc fotbal...**

DUMITRU POPESCU

Am rezistat, dar mi-a fost tare greu... Trebuia să mănînc mai mult, să mă îngrijesc, să mă îngraş"...

Se întrerupe. Un minut. Două. Trei.

— **„Ei bine, m-am îngrăşat şi, din păcate, mulţi — antrenori, prieteni, spectatori, — m-au judecat după cum arătam la încălzire, nu după cum jucam ! După boală, toată lumea voia să fiu acelaşi. Eu eram altul. Trecusem de 26 de ani, devenisem... bătrîn, iar publicul mă ştia parcă de cînd lumea... Tribuna simţea nevoia unor alte vedete !"**

Fără voia mea, gîndurile — păsările acestea năzdrăvane care nu cunosc nici o îngrădire — mi-au zburat atunci spre Nicki Dumitriu, cel pe care toţi îl credeam leneş, dar care nu era decît un mare nedreptăţit, pentru că-i ceream, neîndurători, mai mult decît ar fi putut să ne dea...

★

Discutam de ore întregi. Am parcurs capitolul Farul, am trecut pe la Zürich — **„am fost acolo, pe bancă... Cînd s-a terminat, am avut impresia că ne-a blestemat cineva"** — şi în sfîrşit, am ajuns la Progresul.

— De ce te-a ţinut Victor Stănculescu mai mult pe tuşă ?

— **„Eu cred că a fost bine intenţionat, dar cineva mai mare, din club, n-a vrut să joc".**

— Ai fi meritat să joci?

— **„Da. Nu mai alerg ca acum 5 ani, dar am mai multă minte ca atunci ! De altfel, n-am vrut altceva decît să mi se ofere ocazia să intru pe teren, să arăt dacă merit să joc !"**

Nu prea i s-a oferit lui Tică Popescu ocazia mult aşteptată, iar la cererea de transfer oamenii din dr. Staicovici au ridicat din umeri, făcîndu-se că nu pricep...

★

Îmi arată cîteva fotografii : la terminarea facultăţii, meciul cu Farul — **„uită-te la Costin, juri că e Sorin Avram ! Pleşuvii între ei"** — partida cu Portugalia, „Viitorul", echipa tuturor iluziilor... pierdute, 4—3 cu Polonia, la Ploieşti etc. etc.

— Ai îmbătrînit, Tică, ai început să te întorci la amintiri.

Vorba asta nu-l mai face să zîmbească. Dimpotrivă, se întristează, iar tristeţea lui are în ea ceva crîncen, pătimaş.

— „Am să mai joc. Dacă nu la Progresul, atunci în altă parte. Vreau să mai joc şi trebuie s-o fac ! Abia cînd intru pe teren simt că trăiesc cu adevărat".

Pleacă, lăsînd în urmă doar trei fotografii răzleţe şi un mare semn de întrebare : să fi ajuns, oare, cariera lui Dumitru Popescu la capătul cel din urmă ?

Aş băga mîna în foc că nu.

OVIDIU IOANIŢOAIA

P. S. În ultima clipă aflu că Progresul i-a acordat dezlegare lui Tică Popescu. Măcar atît...

DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ●

MARELE VIS AL ULTIMEI TINEREŢI SPORTIVE

— „M-am născut în urmă cu aproape trei decenii, am debutat la 15 ani — la vîrstă de pitic — într-o formaţie de seniori la Tg. Mureş, m-am afirmat ca jucător la Viitorul Bucureşti, echipă care n-a trăit în „A" decît o jumătate de campionat, am cunoscut apoi — în plină ascensiune sportivă — amărăciunea neîmplinirilor la unul din marile noastre cluburi, Dinamo Bucureşti şi după şapte ani încheiaţi de căutări şi speranţe am revenit, asemenea fiului risipitor, acasă, cu gîndul mărturisit deschis de a-mi mai încerca o dată şansa înaintea renunţării definitive"

Înscris de curînd pe itinerarul celei de-a 30-a primăveri a vieţii — mai bine de jumătate dintre acestea începute în tovărăşia mingii de fotbal — Nicolae Naghi sintetizează de fapt în cuvintele de mai sus şi cu nedisimulată nostalgie, o biografie pe cît de lipsită de evenimente spectaculoase, pe atît de bogată în trăiri legate de sportul care a însemnat pentru el totul şi care, în schimb, asemenea unei „fata morgana" l-a purtat din iluzie în iluzie, pînă în pragul confruntării cu adevărata realitate. Acea realitate peste care se aşterne apăsător, în astfel de împrejurări, sentimentul satisfacţiilor neîntregite şi al aspiraţiilor mereu lipsite de finalitate deplină.

— Şi totuşi, Michi, în ciuda unor neajunsuri tutelate uneori şi de nesansă, nu se poate spune că fotbalul nu ţi-a oferit şi momente, dacă nu chiar perioade, în care să nu fi simţit răsplata talentului, a pasiunii şi eforturilor tale.

— „Asta aşa este. Dacă mă gîndesc, de pildă, numai la cei patru ani cît am jucat la Piteşti, etapa de altfel cea mai productivă a biografiei mele sportive, ar fi şi nedrept să nu recunosc că atunci am simţit, de fapt, plăcerea performanţei şi tot atunci am a-

NICOLAE NAGHI

juns la hotarul consacrării cu dorinţa, dar şi cu posibilităţi certe de a mă realiza pînă la nivelul superior al valorilor noastre sportive. Eram în acea vreme sufletul unui atac, temut deopotrivă pe teren propriu ca şi în deplasare, simţeam în spate măiestria fotbalistică a lui Dobrin, marcam goluri multe, eram iubit de public, îmbrăcasem o dată chiar şi tricoul naţionalei şi mai aveam un pas, doar un singur pas pînă sus, acolo unde visam nu numai să ajung, ci să şi lupt cu străşnicie ca să mă menţin pe treapta cea mai înaltă a afirmării".

— Dar ai avut acest prilej în anul 1967, cînd treci la Dinamo Bucureşti şi s-a deschis implicit şi perspectiva unei relansări spectaculoase.

— „Aparent da. În realitate însă „capitolul Dinamo" a constituit pentru mine o nereuşită la dimensionarea căreia — trebuie să recunosc — am contribuit şi eu însumi. Mai întîi, pentru că intenţiile mele fotbalistice — după plecarea de la F.C. Argeş — se îndreptau spre Tg. Mureş şi nu spre Bucureşti. Şi apoi, fiindcă la puţin timp după înregistrarea mea în valorosul lot dinamovist, am devenit o veritabilă rezervă, pe de o parte datorită interesului minor al antrenorilor faţă de o formulă de bază de echipă în care figuram şi eu, pe de altă parte sentimentului de descurajare care pusese stăpînire pe mine din momentul în care am început să simt aerul rece al „tuşei". În aceste condiţii, perioada anilor 1967—1969, cea de a doua manşă a tentativei mele de afirmare în Capitală (prima mai norocoasă, dar mult prea efemeră în 1962 la Viitorul) a însemnat o tristă experienţă şi o mare decepţie".

— Poate că nu ţi-a priit aerul de Bucureşti...

— „Poate. De aceea m-am şi grăbit să revin acasă, la Tg. Mureş, acolo unde mă aşteptau familia, prietenii şi... A.S.A., echipa căreia i-am încredinţat, cu doi ani în urmă, dorinţele şi speranţele ultimei tinereţi sportive".

— Te consideri aşadar... era să zic „bătrîn" !

— „Da de unde. Vreau să spun totuşi că, ţinînd seama oricum şi de vîrstă, voi încerca să realizez acum, pe „linia dreaptă" a activităţii mele competiţionale, ceea ce n-am reuşit, să spunem, în anii primei tinereţi, sau în perioadele de vîrf".

— Ai în vedere ceva concret ?

— „Mă gîndesc — de ce nu ? — printre altele şi la titlul de golgeter care mi-a scăpat ca printre degete în ediţia 1965—1966 a campionatului divizionar, în luptă cu cîştigătorul de atunci, Ion Ionescu".

— Asta cu o condiţie însă.

— „Ştiu care. Şi nu o ignorez. Dar dacă revenirea A.S.A.-ei în prima divizie a ţării ar fi singura piedică în calea unei astfel de realizări, pot să spun, încă de pe acum, că sînt gata „să arunc mănuşa" lui Tătaru, Dumitrache, Oblemenco, Neagu et comp.".

Mihai IONESCU

● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂŢILE GAZONULUI ●